

Sygn. akt II K 642/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 17.06.2019r., 22.08.2019r.

sprawy **D. B.**, syna S. i D. z domu T., urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 08 czerwca 2017 roku w miejscowości P., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania pożyczki doprowadził (...) S.A. z/s w L. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 4000 zł, w ten sposób, że w dniu 08 czerwca 2017 roku w Biurze Terenowym (...) S.A. w P. przy ul. (...) zawierając umowę pożyczki nr (...) w kwocie 4000 zł przedłożył nierzetelny dokument w postaci datowanego na dzień 23 maja 2017 roku zaświadczenia z zakładu pracy o zatrudnieniu i wysokości uzyskiwanych dochodów w N. (...) z/s w K. ul. (...), z którego wynikało że jest zatrudniony w w/w podmiocie od dnia 04.04.2016 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku magazynier i osiąga z tego tytułu dochód miesięczny w wysokości 3500 zł, przy czym dane zawarte w złożonym zaświadczeniu były niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, a miały istotne znaczenie dla uzyskania w/w wsparcia finansowego, wprowadzając w błąd pokrzywdzony podmiot co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy oraz swoich możliwości finansowych i dokonania spłaty pożyczki w całości, działając w ten sposób na szkodę (...) S.A. z/s w L.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego **D. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych ;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z/s w L. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 4000 (czterech tysięcy) złotych ;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 600 (sześćset) złotych opłaty i zwalnia go od zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt II K 642/18

UZASADNIENIE

Na podstawie powołanych wyżej dowodów Sąd ustalił stan faktyczny.

D. B. w dniu 08 czerwca 2017 roku w Biurze Terenowym (...) S.A. w P. przy ul. (...) zawarł umowę pożyczki nr (...) w kwocie 4000 zł i przedłożył nierzetelny dokument w postaci datowanego na dzień 23 maja 2017 roku zaświadczenia z zakładu pracy o zatrudnieniu i wysokości uzyskiwanych dochodów w N. (...) zs. w K. ul. (...). Z zaświadczenia tego wynikało, że jest zatrudniony w ww. podmiocie od dnia 04.04.2016 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku magazynier i osiąga z tego tytułu dochód miesięczny w wysokości 3500 zł. Dane zawarte w złożonym zaświadczeniu były niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, a miały istotne znaczenie dla uzyskania pożyczki. D. B. w rzeczywistości nie otrzymywał takiego wynagrodzenia, bowiem nie był zatrudniony ww. firmie. W ten sposób D. B. wprowadził w błąd (...) S.A. zs. w L. podmiot co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy oraz swoich możliwości finansowych i dokonania spłaty pożyczki w całości, działając w ten sposób na szkodę (...) S.A. zs. w L.. Działal on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania pożyczki i doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 4000 zł. D. B. nie spłacał rat pożyczki i nie miał zamiaru wywiązania się z tego zobowiązania (zeznania świadków: A. Ś. k. 104,25-26; D. W. k. 104v,33-34, A. B. k. 105, 43, wyjaśnienia oskarżonego k. 59-50; dokumenty dotyczące pożyczki k. 1-2,3-7,8,9-14).

Oskarżony D. B. przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, wyraził wolę dobrowolnego podania się karze (k. 49-50,103v).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżanego przyznającego się do popełniania zarzucanego mu czynu za wiarygodne, bowiem były one rzeczowe oraz logiczne a ponadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania A. Ś. (k. 104,25-26), D. W. (k. 104v,33-34), którzy zeznawali na okoliczności dotyczące zawierania przez oskarżonego umowy pożyczki oraz wywiązywania się z jej spłaty.

Oceniając powyższe zeznania stwierdzić należy, iż zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności ponieważ są logiczne, rzeczowe, brak w nich wewnętrznych sprzeczności. Ponadto zeznania znajdują potwierdzenie w innych dowodach m.in. dowodach z dokumentów oraz wyjaśnieniach oskarżonego, przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Także zeznania świadka A. B. (k. 105, 43) Sąd ocenił jako wiarygodne, który wskazał, iż nie wystawił oskarżonemu zaświadczenia o zatrudnieniu, bo nigdy go nie zatrudniał. Z uwagi na to, że zeznania te były rzeczowe i logiczne a ponadto korespondowały z dowodami ww. Sąd uznał je za prawdziwe.

Strony nie zakwestionowały autentyczności i prawdziwości dowodów z dokumentów, dlatego brak jest podstaw aby podważać ich wiarygodność.

W świetle powyższych dowodów, wina oskarżonego D. B. została udowodniona.

Oskarżony swoim zachowaniem naruszył dyspozycję art. 286 § 1 k.k. oraz art. 297 § 1 k.k. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej, dlatego też uzasadniona jest konstrukcja kumulatywnego zbiegu przepisów - art. 11 § 2 k.k.

Przestępstwo oszustwa z art. 286§1 k.k. jest przestępstwem umyślnym a jego znamiona podmiotowe wybiegają poza samo zachowanie się zewnętrzne sprawcy. Ustawa wymaga aby zachowanie się sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku przestępstwa oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca kiedy podejmuje działania musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która ma stanowić rezultat jego zachowania. A, zatem wykluczone jest popełnienie przestępstwa oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Aby przypisać sprawcy popełnienie przestępstwa oszustwa należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że

wprowadza w błąd inną osobę (bądź wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (por. wyrok SA w Katowicach z 13.12.2001r., I AKa 312/01, KZS 2002, Nr 4, poz. 45). Zaznaczyć należy, iż przepis art. 286 § 1 k.k. nie wymaga aby dla wprowadzenia w błąd sprawca podejmował szczególne czynności, polegające na działaniu podstępny lub chytrym. Do uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (por. wyrok SN z dnia 26.06.2003r., KK. 324/02 LEX nr 80291). Przedmiotem działania mającego na celu wprowadzenie w błąd może być m.in. informacja dotycząca stanu majątkowego sprawcy, dane dotyczące obecnych możliwości finansowych itp. (por. Komentarz Kodeksu Karnego pod red. A. Zolla, tom III, str. 272 i n.).

Jeżeli chodzi natomiast o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. to odpowiedzialności za to przestępstwo podlega ten, kto w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego od banku..... kredytu przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł (...) SA z siedzibą w L. w ten sposób, że zawarł umowę pożyczki i złożył fałszywe oświadczenie, że pobiera wynagrodzenie z tytułu pracy w kwocie 3500 zł, podczas gdy wynagrodzenia takiego nie pobierał, nie mając zamiaru wywiązania się z tego zobowiązania.

W ocenie Sądu oskarżony popełnił czyn opisany wyżej umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Oskarżony bowiem, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd zawarł pożyczkę, pomimo tego, że nie miał możliwości jej spłaty a w konsekwencji zamiaru wywiązania się z tego zobowiązania gdyż nie pozwalała na to jego sytuacja majątkowa, brak dochodów o czym doskonale wiedział. Oskarżony chciał więc takiego zachowania i zamiar swój zrealizował.

Oskarżony D. B. jest człowiekiem dorosłym, doświadczonego życiowo i w pełni poczytalnym. Z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynu, którego się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakiegokolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyn, wyłączałyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynów.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszonego dobra prawnego tj. mienie, prawo własności oraz stopień społecznej szkodliwości czynu a w szczególności działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wysokość szkody. Na niekorzyść oskarżonego Sąd uwzględnił, dotychczasową karalność za przestępstwa przeciwko mieniu.

Sąd na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

W ocenie Sądu kara spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, ukazując mu naganność takiego postępowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw w przyszłości. Kara ta ma za zadanie ukazać społeczeństwu szybką i surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprzeczne z prawem i jako taka powinna kształtować w społeczeństwie prawidłowe postawy. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego.

Sąd uznał, iż w tym przypadku nie ma potrzeby izolacyjnego oddziaływania na postawę sprawcy, gdyż uznał, iż właśnie kara o charakterze finansowym będzie wpływać na oskarżonego mobilizująco i skłaniać go do przestrzegania prawa, bowiem dotychczas orzekane kary oskarżonemu tego nie uzmysłowiły, skoro popełniał on kolejne przestępstwa. Sąd wymierzając ww. karę brał również pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej. W ocenie Sądu oskarżony może uiścić karę grzywny w orzeczonej wysokości, o czym świadczy zabezpieczona w depozycie kwota 13000 zł na należności wynikające z tej sprawy. Nie zmienia tego fakt, iż oskarżony jest pozbawienia wolności, skoro oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko mieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej to konsekwencje

najbardziej dotkliwe, te które uzmysłowią mu naganność postępowania i zapobiegną w przyszłości popełnianiu przestępstw muszą być finansowe. Zdaniem Sądu kara w takim rozmiarze nie przekracza stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, który popełnił.

Zdaniem Sądu orzeczona kara odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, zaspokaja roszczenia pokrzywdzonego i udowadnia oskarżonemu nieefektywność popełnionego przestępstwa.

W ocenie Sądu kara spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, ukazując jej naganność takiego postępowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw w przyszłości. Kara ta ma za zadanie ukazać społeczeństwu szybko i surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprzeczne z prawem i jako taka powinna kształtować w społeczeństwie prawidłowe postawy.

Na podstawie art. 46 §1k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego obowiązek naprawienia szkody w kwocie 4000 zł, bowiem szkoda nie została naprawiana a oskarżony ma zabezpieczone środki pieniężne na poczet powyższej należności.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia przepis art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 600 złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, zaś w pozostałej części na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa uznając, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową, jak również z uwagi na orzeczoną już wobec oskarżonego karę grzywny oraz obowiązek naprawienia szkody.

Z podanych względów Sąd orzekł jak w wyroku.